BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, XVII. évfolyam, 1. (126.) szám **Bécs, 2022. január**

Dr. Deák Ernő

Virtuális magyarság – Nyugati létünk mérlegelése

Megkerülhetetlen kérdés: mit tett a nyugati magyarság az egyetemes magyarságért? Megtett-e minden elvárhatót, vagy legalább a tőle telhetőt? Úgy látom, hiába keressük a következtetésekből levonható végeredményt, mert egészen tárgyilagos megfontolásból ilyen nincsen. Csak részletválaszok vannak, aszerint, melyik oldalról közelítjük meg a kérdést, és milyen válaszokat sikerül megfogalmaznunk. Kétségtelen, a legegyszerűbb megoldásnak kínálkozik a tények értelmezés nélküli felsorakoztatása, csakhogy eleve hézagos az, amikor képtelenek vagyunk valamennyi tény bemutatására és egymáshoz való viszonyítására, ugyanis a komparációból, az összehasonlításból lehet akár tanulságosnak is mondható eredményt kihozni. Mielőtt ennek a gubancnak kibogozásába fognék, két ellentétes pólus összevetésébe bocsátkozom. Valamikor, pontosabban 1963-mal kezdődően Kádár jóvoltából beindultak a nyugati látogatások. Mivel igyekeztek csillapítani magyar éhségünket a régen látott rokonok, barátok? Vitán felül áll, hogy a legnagyobb értéket jelentették a könyvek, folyóiratok, hanglemezek. Ezeket gyűjtöttük, sőt, halmoztuk fel, mert ilyen alkalmakkor mutatkozott meg igazán, hogy sivatagban bolyongtunk.

Aztán egyszerűen, szinte észrevétlen megváltozott minden. Pedig nem történt semmi különösebb dolog, csupán megszűnt az egypártrendszer, mindkét irányban akadálymentes lett a mozgás. A múlt század nyolcvanas évei végén, a kilencvenes évek elején minden kétkedés ellenére rádöbbentünk, mekkorát fordult a világ: amiben korábban hittünk és reméltünk, valóra vált, vagy legalábbis elveszítette aktualitását, túlhaladott rajta az idő. Nem egészen mellékesen kezdtük újfent nem érteni egymást. Devalválódtak vélt és valóságos értékeink, amiket különben is csak nagyon hiányosan, hézagosan sikerült továbbadni azoknak, akiknek nyomunkba kellett volna szegődniük. Tegyük fel minden fenntartás nélkül a kérdést: ha egyáltalán, jelent-e értéket a magyarság, és ennek mekkora befolyása van mindennapi életünkre? Ehhez viszont idekívánkozik az a megjegyzés, hogy a politikai emigrációt meglepte, teljesen felkészületlenül érte az egypártrendszer megszűnte.

(*folytatása a 4. oldalon*)

Elment Joó Imola, hosszú évek óta a Bornemisza Péter Társaság elnökségi tagja

Húzta, bírta, tűrte, szenvedett…. évek óta súlyosan beteg volt, de úgy vette, ahogy az a Nagy Könyvben is meg van írva, ez Isten akarata, és ezt el kell fogadni. Az utóbbi időkben már nem is tudott rendezvényeinken, üléseinken részt venni, túl kevés levegőt kapott ahhoz, hogy fel tudjon jönni a lépcsőn, túl kevés erő volt már benne, hogy felálljon, megemelje hangját és szóljon. De nem engedte magát, és ha őt már csak szellemi szemünkkel tudtuk látni, a hangját a gépen küldött szavakkal szólaltatta meg, így velünk volt. És mindig volt mondanivalója, őszintén, barátságosan és tárgyilagosan mondta meg a véleményét, mindig az embert, az emberi méltóságot szem előtt tartva, a másiknak a véleményét is respektálva. Mindig a jót, a pozitívot kereste, addig nem állt fel az asztaltól, amig a megbeszéléseink végén nem született meg a konstruktív megoldás, mindig lehetett rá számítani, amit tudott, megtett, amig tehette, aktívan vett részt a tennivalóban. Nem csak elnökségi tag volt, hanem igazi barát, kitett közös céljainkért jóban és a rosszban is. Közösség és zene nélküli társadalom elképzelhetetlen volt számára, ez volt életének krédója, ennek élt, erre nevelte gyermekeit is, akik ezt a hozzáállást a magukévá tették.

Fáj, hogy elment. Társaságunknak, amelynek gyöngyszeme volt, hiányozni fog, helyét nem fogjuk tudni pótolni. Emlékét megtartjuk, velünk marad, nem fogjuk elfelejteni.

És most olvassunk, róla, ha nem ismernénk olyan jól, hogy kiről is van szó:

Univ.-Prof. Mag. Joó Imola *zenész családból származik, édesanyja zongoraművész volt. Édesapja Dr. Joó Sándor ref. lelkész. Mind az öt testvére zenei pályán működött. A budapesti Zenei gimnázium és a Bartók Béla Szakiskola elvégzése után a Zeneakadémiára való kétszeres sikertelen felvételi vizsga ("rosszul választottad meg az édesapádat" - mondta akkor ő) következményeként a bécsi Zeneakadémiára jelentkezett, ahol végre elfogadták a játékát. Pénz és nyelvtudás nélkül indult meg a kinti élet. Újságárulással, reklámcédulák kihordásával és egyéb alkalmi munkákkal tartotta fenn magát. Kolostorban lakott. 1971-ben kitüntetéssel elvégezte a zongorakoncert-osztályt, valamint a zenepedagógia szakot. Diplomamunkájának témája a Kodály-módszer és annak kihatása a zongorára. 1971-ben a zongora melléktanszakon kezdett tanítani a Főiskolán, 1976-ban pedig rábízták a "Különleges tehetségek" egyik osztályának a vezetését. 2004-ben habilitált az időközben egyetemi rangra emelkedett intézményben. Rendkívüli egyetemi tanár lett a Magyarországon a főiskolai tanulmányokból kizárt egykori hazátlanból.*

Három gyermeke van: Áron (tolmács), Victoria (zenész) és Gábor (nyelvész). Rendszeresen szerepelt zenekari hangversenyeken szólistaként Ausztriában (Musikverein), valamint külföldön (Erdély, Németország, stb.) Mesterkurzusokat tartott Japánban, Kanadában, Koreában, de Ausztriában is rendszeresen foglalkozik nyári kurzusokon a fiatal zongoristákkal.

Több kitüntetés és díj tulajdonosa ("Preis der Stadt Wien", nemzetközi versenyen 2. díj, az egyetem aranyérme, stb.) és rendszeresen vesz részt ausztriai és külföldi zongoraversenyek zsűrijében. Felvette CD-re Jan Dussek ismeretlen Esz-dúr zongoraversenyét, egy másik CD-n pedig Liszt, Bartók, Kodály, Mozart zenéje hallható, valamint Victoria koncertfelvétele Hoffmeister brácsaversenyével. Joó Imolának jelenleg nyolc egykori tanítványa tanít a Bécsi Zeneművészeti Egyetemen, és számos nemzetközi verseny győztese került ki a keze alól.

M E G H Í V Ó

A Bornemisza Péter Társaság februári rendezvényére

Előadónk:

Dr. Deák Ernő

ELLENSZÉLBEN
Töprengések a nyugati magyar diaszpóráról

2022. február 6-án, vasárnap, d.u. 17:30 órakor
A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

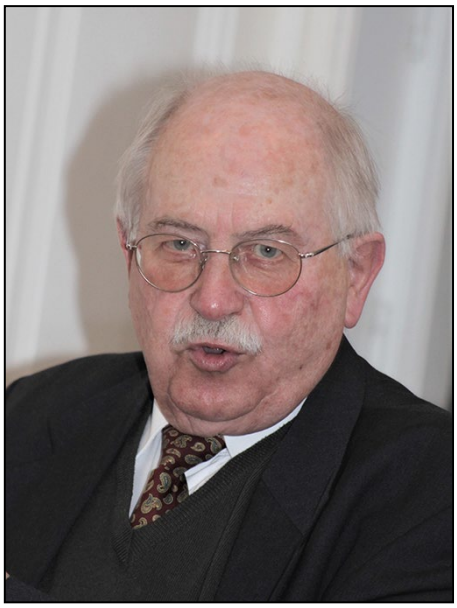

DEÁK Ernő 1940. június 9-én született kisbirtokos családból a Sopron megyei Peresztegen. (Apai ágon nagylózsi nagyszülei Deák Antal és Fejes Ágnes, a peresztegi anyai ágon Bongár János és Sinkó Marcella). 1956. december 9-én hagyta el Magyarországot, azóta Ausztriában él. A középiskolát Ausztria különböző magyar gimnáziumaiban végezte, Innsbruckban érettségizett az 1960/61-es tanévben. Ezt követően a bécsi Tudományegyetemen, főszakon gazdaság- és társadalomtörténetet, ill. kelet-európai történetet, mellékszakon germanisztikát végzett. Doktori értekezését a mai Burgenlandban fekvő Lánzsér-lakompaki uradalom történtéből írta, fősúllyal a XVI-XVII. századra, kitekintéssel a Mária Terézia-féle urbárium rendezésre. 1970. július 9-én avatták a filozófiai tudományok doktorává. 1970-1976 között kutató tanársegédként dolgozott a Tudományegyetem Gazdaság- és Társadalomtörténeti Intézetében, majd az Osztrák Tudományos Akadémia Gazdaság-, Társadalom- és Várostörténeti Bizottságához, onnan a Történettudományi Bizottságához (1997) került, ahol 2005. december 31-ig tudományos munkatársként alkalmazták.

Tudományos munkásságának súlypontja az újkori gazdaság- és társadalomtörténet, különös tekintettel Közép-Európára, ezen belül az agrártörténet, várostörténet, kisnemesi életmód valamint a kivándorlás a XIX-XX. században. Úgyszintén érdeklődési köréhez tartozik a kisebbségkutatás.

Várostörténeti kutatásai eddig két részben jelentek meg az Osztrák Tudományos Akadémia kiadásában németül A magyar korona városai (1785-1918) I. A városok és a városias települések általános meghatározása (1979), II. A városok adattára (1989). A III. rész, A városok struktúrája és tipológiája (előkészületben).

Egyetemi tanulmányai megkezdése óta (1961 ősz) megszakításokkal aktív szerepet vállal az ausztriai (bécsi) magyarok egyesületi életében. 1967-ben egyik alapítója és névadója volt az integratio c. magyar-német nyelvű kulturális folyóiratnak, amely gondozásában 1979 óta könyvsorozatként kerül kiadásra. Ausztriában elsőként adott ki gyűjteményes felmérést az ausztriai népcsoportok múltjáról és jelenéről németül (1979). Elnöksége alatt (1971-1973) került sor az „Europa"-Club átszervezésére. Az Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek Központi Szövetségének alapításától (1980) főtitkára, 1992-2014 között elnöke. 1985 januárjától szerkeszti az 1980 márciusa óta megjelenő Bécsi Naplót. Alapító- és vezetőségi tagja az 1982 óta működő interetnikus Nemzetiségi Ügyek Bécsi Munkaközösségének. A 2001 novemberében alakult Nyugat-európai Országos Magyar Szervezetek Szövetségének 2019-ig elnöke.

(*folytatás a 1. oldalról*) A rendszerváltozás idejére kezdtek kimerülni a lelki tartalékok, általános kifáradás jelei voltak tapasztalhatók. Mi sem volt kézenfekvőbb, mint bekapcsolódni a magyarországi politikai mozgalmakba, miközben háttérbe került meglévő közösségeink továbbvitele. Hely- és szemléletváltásunkban magyarázatot, sőt, felmentést kerestünk pálfordulásunkra, ami lényegében közelített az eredeti átmenetiség felszámolásának indoklásához. Borbándi Gyula, a magyar emigráció egyik jeles ismerője és krónikása felszámolta a talán legrangosabb folyóiratot, az Új Látóhatárt. Nála látványosabban Mérai Tibor cselekedett, aki kiemelt fejléccel hirdette meg Harcunkat megharcoltuk címmel az Irodalmi Újság feladását.

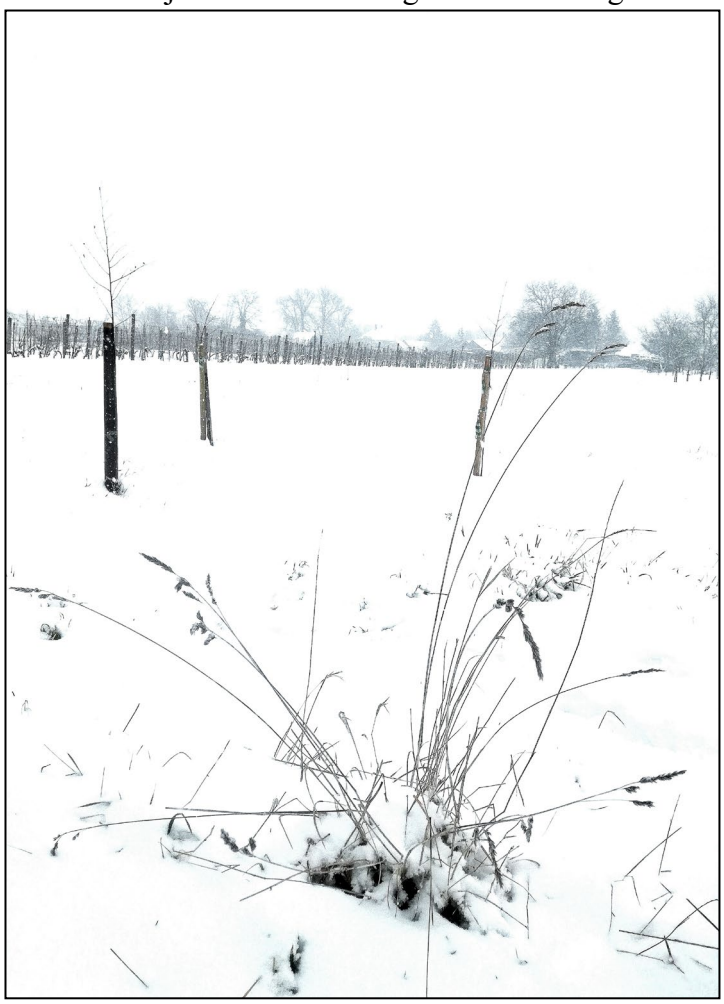

Ellenpólusként utalok a fentebbi kelet-nyugati szellemi áramlásra. A nyugati szórvány magyarság kritikus helyzetére az említetteken kívül a Magyar Diaszpóra Tanács 2013. évi ülésén meghirdetett, majd 2014. január 1-vel beindított Mikes Kelemen Program világít rá legtalálóbban. A Nemzetpolitikai Államtitkárság és az Országos Széchényi Könyvtár szervezésében működik; célja a nyugati magyarság által az elmúlt évtizedek folyamán összegyűjtött értékek megmentése és Magyarországra szállítása, miután ezek "állományai egyre nagyobb veszélyben, sok esetben a megsemmisülés határán vannak." Az idézett megállapítás önmagáért beszél és negatív értelemben tulajdonképpen sorsforduló olvasható ki belőle. Idesorolható Tóth Gergely egyéni, senki által nem támogatott nyomkeresése: évek óta kutatja fel és fényképezi Észak-Amerikában, de másutt is a magyar emlékeket, vagy azok maradványait.

A tények és jelenségek felsorakoztatása után következzenek az elemző következtetések. Induljunk ki az állományból: két és fél millió ember törpeállamok lakosságát teszi ki, mindehhez egy bizonyos területen belüli koncentrációjuk, szervezettségük feltétlen erőt jelent. A nyugati magyar diaszpóra egész földrészeken széttelepült tagjai ezzel szemben jellegüknél és adottságaiknál fogva ténylegesen csak virtuális erőt képezhetnek. Ahhoz, hogy kimozdíthatók legyenek tehetetlenségi állapotukból, átmenetileg, de csakis átmenetileg szükségük van a magyar kormány felkarolására. Az eddigi tapasztalatok szerint az egyes szórványközösségek viszont nem egy vonatkozásban statiszta szerepre ítéltetnek. Bármennyire kezdetleges eszközökkel és módszerekkel tevékenykednének is, a saját erőből teremtett javak értéket jelentenének, már csak azért is, mert emelve az öntudatot és a magabiztosságot, újabb és újabb erőkifejtésre lennének képesek. Idekapcsolódik a cél és értelem kérdése, a szórványlét rendeltetése. Az évtizedek folyamán többszörösen beigazolódott, hogy elsorvaszt az öncélúság. Csak akkor és úgy lehetett – s gondolom, a jövőben is – lehet mozgósítani és összefogásra késztetni a nyugati magyar közösségeket, ha meggyőződhetnek róla, hogy szükség van rájuk. Bármennyire hihetetlenül hangzik is, de emeli önbecsülésüket, ha az egyetemes magyarság érdekében cselekedhetnek. Jelen esetben megfordult a kocka, hiszen nem ők segíthetnek, hanem rajtuk kell segíteni.

Ugyanakkor úgy is kifejezhetném magam, létük, fennmaradásuk nem sors, hanem feladat. Ehhez természetesen meg kell fogalmazni azokat a gondolatokat, programmá kell fejleszteni és terjeszteni azokat a szellemi erőket, amik mozgásban tartják, folyamatossá állandósítják mindennapi szinten is létüket. Tudatformáló szellemi műhelyeket kell berendezni, ahol Magyarország, a magyarság nem idegenforgalmi látványosságként, hanem programként felkészültségre, szerepvállalásra ösztönöz, erre kell nevelni és késztetni, különösképpen a fiatalokat. Értékteremtő képzés, munkára késztetés előkészítése, kidolgozása, majd gyakorlati alkalmazása a jelszó. Borbándi Gyula drámai hangot adott azon válságjeleknek, amik a felszabadult öröm helyett letargiába sodorták jelesen a politikai emigráció sok tagját. Mert rá kellett döbbenniük, hogy az óhaza nem kívánja igénybe venni képességeiket, ezáltal viszont magyar vonatkozásban feleslegessé váltak, ennek következtében korábbi életük is elveszítette értelmét. Lehet, hogy érthetetlenül hangzik ez a

megközelítés, pedig nagyon is valóságos problémákat feszegetek. Éppen ezért a magyar-magyar kapcsolatoknak kölcsönösségen kell alapulniuk. A túlzott és egyoldalú gondoskodás aláássa az aktivitásra való készséget és önállótlanná kényezteti, majd életképtelenné sorvasztja a meglévő közösségeket.

Amilyen leküzdhetetlen akadályokat jelentett a szétszóródás, és a megosztottság, a globalizáció világában olyan digitális eszközök állnak rendelkezésre, amik bámulatos mértékben megkönnyítik a kapcsolattartást, felgyorsítják az információcserét, és korábban ismeretlen technikai eszközökkel megkönnyítik a szervezési munkát. Mindez mégsem teszi kiküszöbölhetővé önálló anyagi alapok megteremtését. A Széchenyi értelmében vett lelki függetlenség mellé fel kell sorakoznia az anyagi függetlenségnek is. Hangzatos ugyan a magyarsággal szembeni felelősségre, erkölcsi kötelességre hivatkozni, de sokkal hatásosabb az anyagi alapok felvázolásakor egyfajta költségvetést készíteni, hogy minden érintett és érdekelt személy tudja, milyen célokra használják fel áldozatkészségét. A korrupció kikapcsolásával nem csak erkölcsi kötelesség, de egyben jogi felelősség is a lelkiismeretes és megbízható elszámolás, mindamellett az adakozók nevének és adományaik összegének megnevezése. Bármennyire illuzórikusan hangzik is, el kell jutnunk odáig, hogy a virtualitásból virtus, erény kovácsolódjon. Tudom, merész gondolatok és kijelentések, hozzátéve: a józan ész, higgadt mérlegelés, távlatokban való gondolkodás hozhatja meg a jelenlegi vitán felül kritikus helyzetben a fordulatot, ami viszont elképzelhetetlen erkölcsi háttér nélkül. A Deák Ferenc által vallott Becsület és Kötelesség napjainkban is változatlanul időszerű előfeltétel és követelmény. Hozzátenném mégis: a magyarságért kifejtett munkát ne tekintse senki sem kizárólag, nem egyszer nyűgös becsületbeli kötelességnek, hanem legalább olyan hivatásnak, ami felemel és büszkeséggel tölthet el. Ez lenne az az erkölcsi tőke, többletérték, ami megnemesíti a helyét és életének értelmet kereső egyén lelkületét.

Ellenben bármint határozunk és cselekszünk, tudnunk kell, hogy Magyarország, a Kárpát-medence nem a világ közepe, de nem is magányos sziget. A nemzetegyesítés értelmében magyarság ott van, ott is kell lennie, ahol életképes, egymás kezét fogó magyar közösségek hálózzák be a glóbuszt. Ehhez is hozzáfűzve, hogy hovatartozásunk szerint nem kizárólag magyarok, hanem nyugati kultúrával átitatott európaiak, kettős kötődéssel rendelkező emberek vagyunk. A magyar jövő érdekében távlatokban tervezve ezen alapokra kell helyeznünk életünket és cselekedeteinket, tudva, hogy az egyén nem létezhet közösség nélkül, ugyanúgy elképzelhetetlen egészséges, mert szerves közösség természetes életvitelű személyiségek nélkül.

A rendszerváltozás óta eltelt három évtized szerencsére újabb kibontakozást is eredményezett. 2001-ben megalakult a Nyugat-európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ), példáját követte a Latin-amerikai Magyar Szervezetek Szövetsége (LAMOSZ). Ugyanez történt Észak-Amerikában, mígnem kevésbé önszerveződő módon, mint inkább a magyar kormány kezdeményezésére 2010-ben létrejött a Magyar Diaszpóra Tanács, amit a magyar kormány hív egybe és Budapesten kormány-vezénylettel tartja meg üléseit. Mindaz, ami nyugati magyar vonalon jelenleg történik, a magyar kormány kézjegyét viseli: az anyagi támogatással kezdődően az ösztöndíjas programig a hivatalos Magyarország érdeme. A vázoltak értelmében tekintsük mégis átmenetinek, ezt a jobbára politikai természetű felkarolást. Az egyetemes magyarságnak változatlanul érdeke önállóan cselekvő, életképes magyar közösségek megerősítése a partneri együttműködés, együtthaladás, együttgondolkodás szellemében.

A 2020. február 26-án a Szegedi Tudományegyetem József Attila Tanulmányi és Információs Központ Kongresszusi termében tartott előadás összegző gondolatai.

Ikarosz

- Mondja, maga itt teljesen idiótáknak néz minket!? - csattant fel a biztonsági ügynök.
- Nem uram, de ez az igazság!
- Még egyszer kérdezem: miért fényképezte a repülőtér negyedik számú parkolóházának kilencedik, legfelső, emeletéről a százhuszonötös sorszámú oszlop mögé behúzódva, a repülőgépeket? Láthatja, mindent pontosan tudunk, jobb, ha bevallja az igazat!
- Mert ott parkoltam az autómmal és a fényképezőgépem, ez alkalommal, szerencsére, éppen nálam volt. Nem láttam sehol tiltótáblát, miszerint fényképezni tilos volna.
- Igen? Na, és miért hajtott fel a legfelső emeletre parkolni, amikor már a maga alatti három szint is majdnem teljesen üres volt? Ezt magyarázza meg nekünk!
- Mert onnan fentről sokkal jobban lehet látni.
- Igen? És több mint egy órán keresztül megállás nélkül csak fényképezett az oszlop mögül, míg le nem tartóztattuk. Miért?
- Nézzék, már többször elmondtam, de megismétlem, hátha végre elhiszik. A feleségem vittem a hajnali dél-amerikai járatra. Tudják, félévenként hazajár a szüleihez. Ilyenkor természetesen mindig én viszem-hozom a repülőtérre illetve a repülőtérről. Féléves rendszerességgel tehát megfordulok a reptéren. Mindig, miután az asszony elrepült, én néhány percig magamba roskadok a rám nehezedő aggodalomtól, mert hát annyi baleset van mostanában. Végül lassan visszaballagok az autómhoz a parkolóházba. Mielőtt hazahajtok, soha ki nem hagynám viszont, a fantasztikus látványt, ahogy a nap éppen felkel és az a sok repülőgép, fáradhatatlanul, le meg felszáll! És mind olyan kecsesek, lenyűgözőek. Különösen a nagy gépek! Az eszem érti ugyan, hogyan lehetséges a repülés, mégis amikor közvetlenül a szemem előtt emelkedik a magasba egy-egy monstrum, több száz emberrel a fedélzetén, én a látványtól megremegek. Nem szégyellem bevallani, nem egyszer, a sírás is környékez, és jön, hogy gyermeteg módon ugráljak és felkiáltsak: *"Sikerült! Sikerült!"*
- Igen? Azonnal mondja meg, hogy mi sikerült!?
- Hát a repülés! Maguk nem értik?! Nem érzik?! Maguknak az olyan természetes dolog, olyan magától értetődő, hogy ezek a gépek csak úgy repdesnek, százával, ezrével naponta!?
- Nincsen abban semmi különös – értetlenkedett a biztonsági, majd folytatta. – Sőt, inkább unalmas egy-egy hosszabb repülés, hacsak persze az embernek nincs valami jó filmhez szerencséje. Általában csapnivaló a kínálat, sajnos.
- Mondja, sokat repül maga, ha már annyira rajong a repülésért? – kérdezte a társa.
- Nem, összesen kétszer repültem életemben, akkor is csak rövid távon. Persze akkor én nem filmet néztem, hanem végig ki az ablakon. Nem mondhatnám, hogy féltem volna, de azért megkönnyebbültem mikor a lábam földet ért. Bevallom, nem azért rajongok, hogy én repüljek, engem magának a repülésnek a lehetősége hoz ennyire izgalomba. Képzeljék, például Leonardo mit szólna ehhez!
- Ki az a Leonardo?! Szóval nincsen maga egyedül?
- Persze, hogy nem vagyok egyedül! És még voltak jónéhányan!
- Neveket kérek, azonnal közölje a neveket!
- Igen, voltak, sokan, és olyanok is, akik az életüket is áldozták az ügyért!
- Igen? Az ügyért! Na, most aztán elszólta magát! Valljon!
- Ezt nem szégyen bevallani. Teljesen természetes, hogy az embert elkapja a leküzdhetetlen kísértés, különösen, ha fiatal és kíváncsi még. Ott van például Lindbergh vagy Saint-Exupéry. Nekem a legjobban viszont Ikarosz tetszik, számomra az ő története a legmeghatóbb!
- Szóval újabb bűntársak, mi?! Úgy látom megjött az esze, végre, kezd szép lassan mindent bevallani. Sajnos, munkaidőnk lejárt – szólt hirtelen az egyik biztonsági ember a másikhoz. Na, tessék, mire megpuhítottuk, jön a váltás! És aztán most a kollegák fogják a sikert learatni!
- Tudják, Ikarosz…..
- Hallgasson! Majd a kollegáknak folytassa a vallomását! – kiáltott fel az egyik ügynök, majd a másikhoz fordult: – A munkának mára vége, gyere, igyunk meg valamit!…

Másréti K. Zoltán

(Óraátállítás, Romanika kiadó, Budapest, 2020)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Móricz Zsigmond: Február, hol a nyár? - részlet

Ez 1888 telén történt, mikor olyan nagy volt a hó.

Akkor télen valahogy nagyon rosszul mehetett édesapámnak, mert csak épp egy pici malacot öltünk, aminek olyan vékony volt a hurkája, mint az ujjam, és a fazékban, mikor főzte édesanyám, kipattogott, és kása lett belőle.

De azért ott volt: "sose ettem olyan jót". Még külön mulattunk rajta, hogy ilyen vékony hurka is, kolbász is van a világon. Mi, gyerekek, ujjongtunk és táncoltunk, s édesanyánk velünk mulatott.

Már a hurka-kolbász régen elfogyott, már csak a négy kis sonka lógott a kamrában, kifüstölve, meg olyan vékony szalonna, mint egy papírszelet. Ehhez nem volt szabad nyúlni, ezt még tartogatta édesanyám, de azért mi jól éltünk. Krumpli volt, és volt nagy főzési tudomány: édesanyám maga komponálta az ételeket. Minden napra kitalált valami újat. Még a kukoricakását is úgy tudta tányérra rakni, hogy ettől sikítottunk örömünkben. Rajzot csinált a tányérban. Körbe csepegtette, és elmesélte, hogy ez a meghódítani való vár..., itt fog bemenni a kiskanál, mint egy ostromló hadsereg..., hopp, és bekapja a baktert..., hopp, bekapja a katonát..., hopp, bekapja a hadvezért...

Úgy bekapkodtuk a kukoricakását, mint a mazsolát.

Egy délelőtt, csúnya viharos napon, nagy süvegben, amilyenben soha senki se járt, beállított István bátyám.

Ez óriási nagy tisztesség volt. István bátyám édesanyám apjának a testvére volt. Roppant gazdag ember, akinek roppant hombárok állottak a kamrájában. Ő volt a mesebeli nábob, akihez hasonlítani szokta édesanyám a mesék dúsgazdag királyait. Annyi disznaja volt, mint István bátyámnak... Olyan rettenetes ménkű gazdag volt, mint István bátyám... Ez volt a non plus ultra: ennél már nagyobbat nem lehetett mondani.

Egyszóval beállít hozzánk István bátyám rettenetes nagy oláh süvegével. Borzas volt annak minden szála, és dér volt ráfagyva, olyan volt, mint egy igazi hóember, de azért isten ments, hogy valaki elnevesse magát rajta: mi, gyerekek, a sarokba futottunk, és úgy néztük a hatalmas nagy embert, akinek a bajusza is olyan volt, mint a süvege, birzes-borzas, és jégcsapok lógtak rajta, mint a szalmafedelen.

Borzasztó szokatlan is volt, hogy csak úgy bejön, pláne édesapám nem is volt otthon, akkor Budapesten volt, és ott a Gregersen-gyárban dolgozott, onnan küldte a sok pénzt, hol öt forintot, hol húszat. Csak a húszat mindig ki kellett fizetni valahova, édesanyám csak az ötforintocskákból tartott bennünket meg a saját keresetéből, a gépfiából.

No, azt mondja István bátyám:

- Bakk.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A **Bornemisza Péter Társaság** következő, 2022. márciusi rendezvényének meghívottja Tamás Ágnes történész. Az előadás címe: "19. századi magyar karikatúrák"
Időpont: 2022.*március 6.-án,* vasárnap,17:30 órakor**;**
Helys**zín:** Bécs 6. Capistrangasse 2/15.

A rendezvényeinket az érvényes járványügyi szabályozások betartásával tartjuk meg: elvárjuk az FFP2 maszkok viseletét és kötelező az előzetes regisztráció ezen az e-mail címen <*bornemiszapetertarsasag@gmail.com*>, melyben meg kell adni a résztvevő nevét, címét, telefonszámát, illetve állapotát - vagyis, hogy beoltott vagy gyógyult - 2G szabály

KIÁLLÍTÁSOK

EDWARD MUNCH – Im Dialog

A bécsi **ALBERTINA** 2022. február 18-án nyíló kiállítása Edvard Munch (1863-1944) több szempontból is egyedülálló: a norvég művész több mint 60 alkotásával mutatja be a lenyűgöző életművet, amely úttörő a modern és kortárs művészet számára. Ezt hét kortárs művész – a 20. század nagyjai – bizonyítja, akik párbeszédbe lépnek Munchal: köztük Georg Baselitz, Andy Warhol, Miriam Cahn, Peter Doig, Marlene Dumas, Tracy Emin és Jasper Johns. A kiállítás 2022. június 19-én zár.

DAVID HOCKNEY: Insights

A **Bank Austria Kunstforum Wien** 2022 tavaszán először szentel átfogó kiállítást David Hockney brit művészről Ausztriában. Hockney, korunk egyik legváltozatosabb és legbefolyásosabb művésze, több mint 60 éve kísérletezik a festészettel, rajzzal és a grafikával. A konkrét és az absztrakt között oszcillálva Hockney a látásélmény különböző kifejezési formáit elemzi. A művész főbb alkotásai a nagy-britanniai Tate-gyűjteményből kerültek Bécsbe.
Nyitva: 2022. február 10 és június 19 között.

Jelen lapszámunkat, Kató Zoltán, Nemeskéri tél *című fényképsorozatának felvételeivel illusztráltuk.*

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

"Wiener Post"
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Redaktion: Mag. Zoltán Kató
E-Mail: bornemisza@gmx.at Bankverbindung der Gesellschaft: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien, Rotschildplatz 1
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW